

JAGERES

Jageres

MALINDA LO

Jageres

Is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Malinda Lo

Vertaling: Cathinca van Sprundel

Oorspronkelijke titel: *Huntress*

Omslagontwerp: Bibi van Leeuwen

Tekstredactie: Vivian Van Leeuwen

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave: september 2022

ISBN: 978-94-93265-19-6

NUR: 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR AMY LOVELL

UITSPRAAKLIJST

In namen met meerdere lettergrepen leg je de nadruk op de schuingedrukte lettergrepen. In enkele gevallen ligt de nadruk op beide lettergrepen. Bij mensennamen worden de letters 'ae' uitgesproken als 'ee', zoals in 'meet' en 'vergeet.' De letters 'ai' worden uitgesproken als 'aai', zoals in 'maait' en 'fraai.' Namen van de Xi hebben een * en hebben andere uitspraakregels.

AILAN: *AAI*- LAHN

ANMIN: *AN*- MIN

CAI SIMIN TAN: TSAAI SIH- *MIEN* TAN

CON ISAE TAN: CON *IE*-SEE TAN

EALASAIID*: *AAI*-LAH-*SED*

ELOWEN*: *ELL*-OH- *WEN*

FARIN: *FAHR*-IN

KAEDE: *KEE*-DIE

KAIHAN: *KAAI*- HAHN

MAESIE: *MEE*-SIE

MAILA: *MAAI*-LAH

MAIRE MORIGHAN*: MÈR

MOR-IH-GAHN (*G ZOALS IN GOAL*)

MONA: *MOO*-NAH

NARA: *NAH*-RAH

NIRAN: *NIE*- RAHN

NOA: *NO*-AH

OTA: *OH*-TAH

PARSA: *PAR*-SAH

POL: POOL

RAESA: *REE*-SAH

RAIDEN: *RAAI*-DEN

SHAE: SHEE

SOTA: *SOO*-TAH

SURI: *SOE*- RIE

TAEKO: *TEE*- KO

TAISIN: *TAAI*- SIN

TALI: *TAI*- LIE

TANINLI*: *TAN*-IN- LIE

TANIS: *TENN*-IS

TULAN: *TOE*- LAHN

Xi*: SHIE

YUNA: *YOE*-NAH

YURIYA: *YOE*-RIE- AH

DEEL I

DONDER EN WOLKEN RIJZEN
DE WIJZE ZAL ORDE SCHEPPEN
ZIJ DIE HERTEN ACHTERVOLGEN ZONDER JAGER
RAKEN DE WEG KWIJT IN HET WOUD

- HET BOEK DER VERANDERINGEN

HOOFDSTUK I

Z

e zag een strand gemaakt van ijs en ze voelde haar hart breken.

De grond waarop ze stond was stijf bevroren, maar zo'n zes meter verderop vouwde de kille blauwe oceaan zich om de gekartelde kust. Daar klom iemand in een roeiboot en ze wist dat ze van deze persoon hield. Ze wist dat net zo zeker als dat iemand zich bij het proeven van een druppel honing meteen bewust is van de zoetheid ervan. Maar ze vreesde voor het leven van deze persoon en de angst wekte het koude zweet op haar huid op, zorgde voor een ziekmakende draaikolk in haar maag, alsof ze zich op een schip bevond tijdens een gewelddadige storm.

Ze opende haar mond om de roeier terug te roepen – ze zou het verlies niet kunnen verdragen; het zou haar onvermijdelijk verlammen – en op dat moment realiseerde ze zich dat ze niets meer kon horen. Om haar heen bevond zich een onnatuurlijke, griezelige stilte. Er klonken geen geluiden meer van de oceaan. Ze kon zichzelf niet eens meer horen ademen. Ze voelde hoe haar tong de lettergrepen van de naam van de persoon vormde, maar ze herkende de naam niet, totdat de roeier zich omdraaide en haar in de ogen keek. *Kaede*.

De roeier heette Kaede en ze keek om met donkere ogen vol onrust. Losse strengen zwart haar wapperden rond haar bleke gezicht, er zaten rode vlekjes op haar door de wind geschuurde wangen. Haar lippen weken

uiteen, alsof ze ging spreken. Maar toen reikte Kaede in de boot en tilde een lange roeispaan op, die ze in de azuurblauwe zee doopte om het smalle vaartuig voort te stuwen, weg van de kust. De waterdruppels die van de roeispaan vielen waren als kleine sterren, die net zo snel doofden als ze waren ontvlamd. De boot sneed door het water, liet de kust achter zich, en net voordat de eindbestemming in zicht kwam, eindigde het visioen.

Ze werd uit het ijzige landschap gerukt, weer terug in haar lichaam, zittend in de lege oefenzaal, in haar eentje op een kussen.

Ze opende haar ogen, knipperde tegen het licht van de enkele kaars die ze had aangestoken op het altaar. Haar hart klopte verwoed en er zat een zure smaak in haar mond. Haar handen, die gevouwen in haar schoot lagen, trilden en waren ijskoud. Een straaltje zweet gleed van haar slaap naar haar wang.

Ze trok haar knieën op en omarmde die, begroef haar hoofd in de kromming van haar elleboog en omdat er niemand was die haar kon horen, slaakte ze de snik die zich opgebouwd had in haar keel. Het geluid echode langs het gewelfde plafond van de oefenzaal en voor een keer liet ze de overweldigende gevoelens toe die door haar heen raasden. Ze voelde zich verslagen. Ze voelde zich machteloos.

Ze had nog nooit zo helder gezien en haar leraren zouden haar erom prijzen. Maar ze voelde geen voldoening, want ze vond geen vreugde in een visioen van iemand van wie ze blijkbaar hield, die vertrok op weg naar haar dood.

HOOFDSTUK 2

Kaede was aan het werk in de kliftuin toen ze de oproep ontving. Dit was haar favoriete gedeelte van de Academie: het lapje aarde in de vorm van een halve maan dat uitgehouwen was op de rand van het eiland, met zicht op het vasteland. Op een heldere dag kon ze de bruin-groene heuvels achter de scheve daken van Zeestad zien. Maar er was de afgelopen twee maanden geen enkele heldere dag geweest: alleen dit constante grijze licht en miezerregen. Toch, ook al had ze er een hekel aan, was het beter om buiten te zijn in de frisse zeelucht dan om binnen gevangen te zitten achter de verstikkende stenen muren van de Academie.

Ze werkte verder langs een rij met onvolgroeide wortels, gravend in de rijke mest die Maesie, de kok van de Academie, haar had gegeven aan het begin van haar dienst. Na een strenge winter was er nog geen enkel teken van lente te ontdekken, en Maesie had eerst gewacht met planten, hopen op een beetje zonneshijn en warmte voordat ze haar zaailingen aan de koude aarde zou blootstellen. Maar op een ochtend had ze aangekondigd dat ze niet meer zou wachten en de zaden gingen diezelfde dag in de grond, gevolgd door een tweewekelijks aangebrachte dikke laag zwarte kunstmest die ze 's avonds samenstelde. En ondanks het gebrek aan zonlicht ontkiemen de zaden, al waren ze dunner en zwakker dan gewoonlijk.

Kaede was net klaar met haar rij en stond op het punt om de pot met

kunstmest naar de volgende te slepen toen Maesie uit de keuken kwam, met een vreemde uitdrukking op haar gezicht. Ze hield een houten lepel in haar hand, alsof ze direct vanaf het fornuis was gelopen. Kaede rechtte haar rug en veegde haar vieze handen af aan haar katoenen broek. ‘Wat is er?’

‘Ik kreeg net bericht van de Raad,’ zei Maesie. ‘Ze willen je zien.’

Kaede was verward. Wat wilde de Raad der Wijzen van haar? Ze was niet echt een van hun favoriete studenten. ‘Wat? Wanneer?’

‘Nu. Je kunt maar beter je spullen hier laten. Ik laat iemand anders het wel voor je afmaken.’

Ze knipperde naar Maesie. ‘Nu?’ Ze wist niet zeker of ze dat goed had gehoord.

‘Nu. Maar ga jezelf maar eerst opfrissen. Je wilt geen modderspoor in hun kamers achterlaten.’

Kaede was niet meer in de raadskamers geweest sinds haar eerste bezoek aan de Academie der Wijzen op haar elfde, om haar verzoek tot toelating in te dienen. In de daaropvolgende zes jaar was er voor haar nooit reden geweest om de lange tocht naar de noordelijke toren te ondernemen, want de enige studenten die uitgenodigd waren in dat innerlijke heiligdom, waren degenen die de rituelen uitvoerden die ze geleerd hadden. Ook al had ze *Het boek der rituelen* meerdere keren gelezen, het was Kaede nooit gelukt om zelfs de eenvoudigste zegeningen succesvol te voltooien. Ze wist dat ze alleen maar op de Academie was toegelaten omdat haar vader de kanselier van de koning was en omdat haar moeder, voordat ze met hem trouwde, een wijze was geweest. Nu vroeg ze zich af of haar tijd op de Academie echt ten einde was gekomen. Waarom zou de Meesteres haar anders hebben laten roepen? Ze zou vast weggestuurd worden.

Om de raadskamers te bereiken moest ze een lange wenteltrap beklimmen. In elke trede stonden woorden van verschillende verzen uit *Het boek der veranderingen* gekerfd. Ze wist dat als ze elke traptrede zou lezen, vanaf

de begane grond tot boven, ze het complete eerste deel zou vinden, dat het complete curriculum bevatte dat elke student in haar eerste jaar moest leren. Maar Kaede wierp er alleen af en toe een blik op en de verzen waren zonder context volkomen onlogisch.

IN WANORDE VOLGT TEGENSLAG

OPRECHTHEID MAAKT PLAATS VOOR ANGST

DRAKEN VECHTEN OP HET SLAGVELD: GEEL EN ZWART BLOED VLOEIT

VUUR IN HET BERGMEER: GENADE BRENGT SUCCES

De zinnen ergerden haar, herinnerden haar aan de ontelbare uren die ze gebogen over haar boeken had doorgebracht, alsof ze met haar wilden spotten. Tegen de tijd dat ze de overloop voor de ijzeren deuren naar de raadskamers bereikte, keek ze ernaar uit om dit achter de rug te hebben. Op welke manier ze haar ook zouden wegsturen, ze zou het verwelkomen.

Ze reikte naar het touw dat uit de mond van de ijzeren draak hing die ingebed was in de stenen muur en trok eraan. Enkele minuten later werd de deur aan de linkerkant geopend door zuster Nara, de jongste van de drie raadsleden. Haar zwarte haar, dat normaal zorgvuldig tegen de rand van haar nek was opgerold in twee vlechten, zat warrig, alsof ze zich tijdens haar ochtendrituelen had moeten haasten. Twee smalle verticale lijnen verschenen tussen haar bruine ogen toen ze zei: 'Kom binnen.'

Kaede volgde zuster Nara door de cirkelvormige voorkamer naar de mahoniehouten binnendeuren. Op elke deur hing een rondgouden schild. Aan de linkerkant was een feniks afgebeeld, met zijn staartveren krullend naar zijn bek en gespreide vleugels: het teken voor harmonie. Aan de rechterkant een eenhoorn, het symbool van gerechtigheid: zijn ree-achtige hoofd was gebogen zodat zijn gekromde hoorn omlaag wees, terwijl zijn geitachtige staart omhoogkrulde.

Zuster Nara opende de deuren en op het moment dat Kaede de raadskamer betrad, wist ze dat er iets mis was. Ze was niet hiernaartoe geroepen om alleen maar weggestuurd te worden. Want er zaten twee mannen aan de

lange houten tafel met de raadsleden en de Meesteres van de Academie: een van hen was haar vader, heer Raiden, kanselier van de koning; de ander was koning Cai Simin Tan zelf. Wat had hem helemaal van zijn paleis naar de afgelegen Academie gebracht?

Uit gewoonte vouwde ze haar handen en boog naar de koning, maar ze negeerde haar vader. De laatste keer dat ze elkaar gesproken hadden, hadden ze flink onenigheid gehad en de herinnering liet haar gezicht nog steeds branden van opgekropte woede.

Aan het hoofd van de tafel zei Maire Morighan, Meesteres van de Academie: 'Kaede, ga alsjeblieft zitten.'

Haar stoffen schoentjes maakten geen geluid op de koude stenen vloer terwijl ze naar de tafel liep. Haar hartslag versnelde van nieuwsgierigheid. Ze zag de drie raadsleden: Zuster Nara, die haar stoel net naar achteren schoof, zuster Ailan en zuster Yuna. Ze zag Maire Morighan met haar handen om de tafel geklemd voor een klein houten kistje. En onverwacht zag ze een andere student, die naast zuster Ailan zat. Kaede herkende het gezicht van het meisje, maar kon zich haar naam niet herinneren. Ze waren allebei in hetzelfde jaar op de Academie aangekomen, maar na dat eerste jaar hadden ze geen lessen meer samen gehad. Ze was blijkbaar uitzonderlijk begaafd en ze kreeg privéonderwijs van zuster Ailan. Kaede had haar nooit echt aandacht geschonken, maar nu vroeg ze zich af waarom ze hier was. De wangen van het meisje verkleurden lichtjes onder Kaedes onderzoekende blik en ze draaide zich expres naar de Meesteres. En toen herinnerde Kaede zich haar: haar naam was Taisin.

Maire Morighan zei: 'Je zult je waarschijnlijk afvragen waarom je hiernaartoe geroepen bent. Maar voordat we je dat kunnen vertellen, moet je weten waarom Zijne Majesteit ons zo onverwacht heeft bezocht. Ze wendde haar hoofd naar de koning. 'Zou u het verhaal willen vertellen Uwe Majesteit?'

Koning Cai wierp heer Raiden een blik toe voordat hij zijn aandacht verplaatste naar diens dochter. Hij had haar eerder gezien, natuurlijk, toen de kanselier zijn familie naar het paleis had gebracht, maar de koning had

haar alleen in zijn achterhoofd gehouden omdat ze misschien de potentie had om nuttig te zijn. Ze had niet de schoonheid van haar moeder, al leek ze op haar qua pit, want ze keek onbeschaamd naar hem op. Hij liet zijn hand door zijn ringbaardje gaan, overwegend waar hij moest beginnen.

‘Een maand geleden,’ zei de koning, ‘arriveerde er een bezoeker op het paleis in Cathair. Hij vroeg om een audiëntie met mij, maar hij was er verschrikkelijk aan toe, zag eruit alsof hij maandenlang gereisd had, zijn kleding was volledig versleten. Ik dacht dat hij misschien gek was. Natuurlijk weigerde ik zijn verzoek om mij te zien. Dat kon ik niet riskeren. Alleen dit jaar al hebben mijn wachters drie moordaanslagen verijdeld: die zuidelijke heren worden met de dag brutaler. Dus wachtte ik totdat heer Raiden... tot je vader was teruggekeerd van zijn reis naar het zuiden. Dat was ongeveer twee weken geleden.’

Kaede liet eindelijk haar blik naar haar vader gaan, wiens gezicht zorgvuldig neutraal stond terwijl hij de koning gadesloeg. Hij droeg het eenvoudige zwarte hoofddeksel en het gewaad welke bij zijn ambt hoorden, maar ze waren gemaakt van de fijnste zijde, met zwarte borduursels van feniksen. De laatste keer dat ze thuis in Cathair geweest was, was haar vader bezig geweest met de voorbereidingen voor de reis naar de zuidelijke provincies, waar de koning het net over had. In de afgelopen twee jaar waren de winters extreem zwaar geweest, gevolgd door ontzettend slechte oogsten, vooral in het zuiden. Dit jaar had de vreemde, aanhoudende winter, gecombineerd met het onverwachte bederf van een groot deel van de koninklijke voorraden, gezorgd voor groeiende onrust onder de bevolking.

De Academie was grotendeels afgezonderd van dit soort zaken, maar Kaede wist dat er in het koninkrijk al mensen honger leden en honger leidde tot onrust, vooral als de rijken goed bleven eten.

De koning vervolgde: ‘Je vader ontving deze bezoeker zodra hij was teruggekeerd. Hij – Ik kon het amper geloven toen ik het voor het eerst hoorde – de man beweerde dat hij iets gekregen had van de Elfenkoningin en dat ze hem had opgedragen om dat aan mij af te leveren. We hebben al generaties lang niets meer gehoord van haar volk, de Xi, in elk geval niet

officieel. Hij leunde naar voren en priemde een zware, beringde vinger tegen de tafel om zijn punt te benadrukken. Zijn blauwe, zijden mouwen bolden op. ‘Ik dacht eerst dat ik voor de gek werd gehouden.’

‘Wat bedoelt u met niet officieel?’ vroeg Kaede.

Geërgerd door de onderbreking antwoordde de koning bruusk: ‘Er zijn waarnemingen geweest, niet heel duidelijk omschreven, maar het lijkt erop dat enkele Xi over de grenzen ons land zijn binnengekomen.’

‘Het hoeven geen Xi te zijn die oversteken,’ zei Maire Morighan.

‘Wie of wat zijn ze dan?’ snauwde de koning. ‘Deze wezens zijn onnatuurlijk, wat ze ook mogen zijn, en ze horen hier niet.’

Heer Raiden glimlachte mild. ‘Uwe Hoogheid, misschien kunnen we de identiteit van deze wezens later bespreken. Laten we doorgaan.’

De koning gaf toe. ‘De man had een kistje bij zich: hij zei dat het afkomstig was van de Elfenkoningin zelf. In het kistje lagen een medaillon en een boekrol. De rol is geschreven in de taal van de Xi, die we niet kunnen lezen. Heer Raiden informeerde me dat de rol echt lijkt te zijn en dat we in dat geval geen andere keuze hadden dan hierheen te gaan. Vanochtend heeft de Raad hem ontcijferd. Het blijkt een uitnodiging aan mij te zijn om de Elfenkoningin te ontmoeten in haar paleis in Taninli tijdens midzomer.’

‘Dit is het kistje,’ zei Maire Morighan, gebarend naar het rozenhouten doosje voor haar. Ze plaatste haar vinger in het midden en de bovenkant opende zich als de blaadjes van een bloem. Eruit haalde ze een kleine boekrol en een medaillon aan een lange zilveren ketting. ‘We hebben de rol gelezen en het is inderdaad een uitnodiging. Het lijkt er althans op dat de Elfenkoningin nog steeds de regels van ons verdrag eerbiedigt.’

Kaede keek verward. ‘Wat voor verdrag?’

‘Vele generaties geleden heeft ons koninkrijk een verdrag gesloten met de Elfenkoningin om de grenzen tussen onze landen vast te leggen,’ zei de Meesteres. ‘We kwamen ook overeen dat we elk aan onze kant van de grens zouden blijven en dat niemand, mens, Xi of andere soorten elfen, deze zou overschrijden zonder uitnodiging van de heerser van het betreffende land. Het is zo lang geleden dat het Grenslandenverdrag is getekend en er

zijn nooit uitnodigingen uitgegeven, geloof ik, tot nu toe. Dus dit is erg onverwacht.’

Alles wat Kaede tot nu toe had geleerd, had ertoe geleid dat ze geloofde dat de Xi geen interesse in mensen meer hadden. Er waren nog wat sporen achtergebleven, zeker op de Academie, waar elke Meesteres een naam aannam in de taal van de Xi, maar Kaede had altijd het idee gehad dat het koninkrijk beter af was zonder de Xi. ‘Waarom denkt u dat ze nu contact met de koning zoeken?’ vroeg ze.

De blik van de Meesteres schoot naar de grijze lucht die door de ramen te zien was. ‘We vermoeden dat de onveranderlijke seizoenen en zelfs de wezens die ons land intrekken, allemaal met elkaar verbonden zijn. Je hebt geleerd tijdens je lessen hier dat we allemaal onderdeel zijn van bewegende energieën. Iets verstoort de natuurlijke stroom der dingen. De meridianen die door onze wereld trekken zijn... verbogen, op de een of andere manier. We denken dat de Elfenkoningin zich hier ook van bewust is. Het is erg belangrijk dat we haar uitnodiging accepteren.’ Maire Morighans lippen vernauwden zich afkeurend. ‘De koning is echter niet in staat om op reis te gaan, omdat die reis vele maanden zal duren en erg gevaarlijk kan zijn. Hij stuurt daarom zijn zoon, prins Con Isae Tan, in zijn plaats.’

‘Ik wil je eraan herinneren dat ik mijn handen vol heb met de chaos in de zuidelijke provincies,’ zei de koning ter verdediging. ‘Ze staan op het punt om een burgeroorlog te beginnen. Ik kan mijn koninkrijk niet maandenlang achterlaten omdat de Elfenkoningin me verordonneert op te komen draven. Zonder zelfs maar te zeggen waarom ze ons na al die tijd uitnodigt, bovendien.’

‘Met alle respect, Uwe Majesteit,’ zei Maire Morighan, ‘de Raad is er vrij zeker van dat de Elfenkoningin misschien weet waarom de seizoenen niet veranderen en ik wil u eraan herinneren dat alle stormen, droogtes en het voedselbederf de belangrijkste oorzaken zijn van die onrust. We moeten onze relaties met de Xi verstevigen: het is een zaak van uiterst belang.’

‘Zijne Majesteit en ik zijn het ermee eens dat we de uitnodiging van de Elfenkoningin moeten aanvaarden,’ bracht heer Raiden in, proberend

om de ergernis tussen koning Cai en Maire Morighan weer glad te strijken. ‘Maar hij kan nu niet reizen. We bevinden ons niet alleen op het randje van een burgeroorlog, maar de koningin is ook zwanger.’

‘Ik durf haar niet achter te laten,’ zei de koning stijfjes. ‘Ze heeft een zware zwangerschap.’ Kaede herinnerde zich dat de eerste vrouw van de koning meer dan tien jaar geleden was overleden, maar hij was vorig jaar pas hertrouwd met een veel jongere bruid. Het was een klein schandaal geweest, omdat de nieuwe koningin net zo oud was als prins Con, de zoon uit het eerste huwelijk van de koning.

‘Dat begrijpen we,’ zei Maire Morighan. Het leek erop dat ze het er vaker over hadden gehad. Ze keek naar Kaede. ‘We hebben ook de orakelstenen geraadpleegd over de uitnodiging en zij vertelden ons dat Taisin, je medeleerling, de prins moet begeleiden.’

Kaede schoof heen en weer in haar stoel, verward. ‘Maar wat heeft dit met mij te maken?’

De Meesteres leunde lichtjes naar voren, haar donkere ogen waren gefocust op Kaede. ‘Jij bent ook geroepen.’

Kaede staarde haar een moment stomverbaasd aan. ‘Ik?’ Het sloeg nergens op.

En toen sprak Taisin, die tot nu toe had gezwegen: ‘Ik had een visioen. Ik had een visioen en jij kwam erin voor.’

HOOFDSTUK 3

Heer Raiden keek naar het gezicht van zijn dochter toen Taisin sprak. Kaede was geschrokken, nieuwsgierig en op haar hoede. Ze hief haar hand om een lok haar achter haar oor te stoppen. Vanaf het moment dat ze de raadskamers binnenkwam, had hij meteen gezien dat ze, sinds de laatste keer dat hij haar had gezien, haar haren had afgeknipt. Het kwam nu tot haar kin. Ze zou het opgerold in haar nek moeten dragen, zoals een echte wijze-in-opleiding zoals Taisin. Het was onmiskenbaar een rebelse actie en heer Raiden voelde een bekend gevoel van ergernis in zich opkomen. Hij had gedacht dat de Academie zijn dochter wel in toom zou houden, haar zou dwingen om zich gepast te gedragen. In plaats daarvan leken ze haar wilde gedrag alleen maar aan te moedigen. Hij zag sporen van vuil op haar handen en hij fronste.

‘Taisin is een ware zieneres,’ zei zuster Ailan, ‘en we hebben de orakelstenen geraadpleegd. Zij bevestigen wat ze heeft gezien. Kaede moet ook meegaan op deze reis.’

‘Maar de stenen zijn niet altijd duidelijk,’ wierp heer Raiden tegen. ‘Er zijn honderden stenen met duizenden markeringen erop. Misschien zijn ze verkeerd geïnterpreteerd. En Taisin is zo jong...’

Zuster Ailan reageerde gepikeerd. ‘Ik heb ze niet verkeerd geïnterpreteerd, heer Raiden. En Taisin mag dan jong zijn, ze is de begaafdst

studente van haar generatie.’

Heer Raiden keek nadrukkelijk weg van zuster Ailan, naar Maire Morighan. ‘Meesteres, ik betwijfel zeer of het wijs is om mijn dochter op zo’n missie te sturen. U gaf zelf toe dat het gevaarlijk kan zijn. Ik weet in welke staat het koninkrijk zich op dit moment bevindt en ik kan u verzekeren dat het geen vredige plek is. Ik weiger mijn dochters leven te riskeren.’

‘Raiden,’ zei de koning. ‘Je weet dat we zoveel gardisten met ze mee zullen sturen als nodig is.’

‘Natuurlijk Uwe Majesteit, maar u weet net zo goed als ik dat Kaede niet begaafd is, zoals Taisin. Ook is ze niet getraind om zichzelf te verdedigen, zoals uw zoon. En Kaede is nog maar een kind: ze is nog geen achttien.’ Heer Raiden keek Maire Morighan aan. ‘U zou een ervaren wijze moeten sturen, niet een paar studenten. U heeft mijn dochter gehoord: ze weet niet eens wat het Grenslandenverdrag is.’

Kaedes wangen brandden door de minachtende toon in de stem van haar vader. Afkeer ziedde in haar, als borrelend zuur. Ze wilde hem afsnauwen, maar Maire Morighan gaf haar een waarschuwend blik en Kaede beet schoorvoetend op haar tong.

‘Heer kanselier,’ zei de Meesteres. ‘Ik begrijp uw zorgen om de veiligheid van uw dochter, maar het ligt niet langer in uw handen. Taisins visioen was uitzonderlijk helder en toen we de orakelstenen raadpleegden over Kaede, waren ze vastbesloten. Kaede is voorbestemd om Taisin te begeleiden en er mag geen andere wijze meegaan. Dat is het woord van de stenen. Zelfs als we niet begrijpen waarom de orakelstenen iets zeggen, er is altijd een reden. Ze hebben ons nooit misleid. We moeten op ze vertrouwen.’

‘Wacht,’ onderbrak Kaede haar gefrustreerd. Ze wendde zich tot Taisin, die wallen onder haar ogen had, alsof ze niet goed had geslapen. ‘Wat zag je in dit visioen?’ vroeg ze. ‘Wat deed ik daarin?’

Taisin keek naar zuster Ailan alsof ze om toestemming vroeg. Haar leermeesteres gaf haar een bijna onzichtbaar knikje. ‘Ik...’ begon ze aarzelend. ‘Ik zag je op een strand. Een strand gemaakt van ijs.’ De herinnering

overspoelde haar: ze voelde weer het verlies en de angst die ze die nacht in de oefenzaal gevoeld had. Daaronder herinnerde ze zich die zware hartenpijn. Het bracht haar uit balans, want in haar tijd bij de Academie had ze Kaede amper opgemerkt. Nu ze daar zo aan tafel zat, was Kaede slechts een meisje in het zwarte uniform van de Academie met de eenvoudige stenen knopen op haar linkerschouder, net zoals zij die had. Taisin wist zeker dat ze geen gevoelens voor haar koesterde, niet hier in de raadskamers. De emoties in het visioen leken wel aan iemand anders toe te behoren en Taisin kon ze niet in het heden plaatsen.

‘Wat waren we aan het doen op dit strand?’ vroeg Kaede.

Taisin haalde diep adem. ‘Het visioen was heel helder, maar ook erg beperkt. Ik zag alleen het strand en de oceaan... en jou. Jij was belangrijk.’ Taisin bloosde en ze richtte haar blik op haar schoot. ‘Ik kreeg het visioen in de nacht nadat de Raad me had verteld dat de orakelstenen zeiden dat ik mee moest gaan naar de Elfenkoningin. Ik wist dat het visioen over deze reis ging en ik wist dat het me vertelde dat jij er onderdeel van moest uitmaken.’

‘Kaede,’ heer Raiden sprak zijn dochter voor het eerst die dag aan, ‘je weet dat je verplichtingen hebt die je niet kan verzaken.’ Kaede kreeg een steen in haar maag: ze wist dat hij dat zou aanklaarten. ‘Dit is niet het beste moment om afwezig te zijn.’

‘Wanneer zou dan het beste moment zijn, vader?’ Sarcasme verwrong haar woorden. ‘Zullen we anders aan de Elfenkoningin vragen of ze even kan wachten totdat jij klaar met me bent?’

Het gezicht van de kanselier verduisterde van onderdrukte woede. ‘Je hebt geen respect voor de koning en dat tolereer ik niet,’ snauwde hij.

‘Ik denk dat jij degene bent die geen respect heeft voor mij,’ kaatste Kaede kwaad terug.

De koning fronste, maar voordat hij het woord kon nemen, duwde heer Raiden zijn stoel naar achteren. De poten schraapten luid over de vloer. Hij stond op en torende boven de tafel uit. ‘Je gedraagt je als een verwend nest Kaede. Dat laat alleen maar zien dat je niet geschikt bent om de verantwoordelijkheid van deze reis te dragen.’

‘Als ik zo onverantwoordelijk ben, waarom probeer je me dan uit te huwelijken aan een of andere zuidelijke heer?’ vroeg Kaede. ‘Waarom zou je me dan wel zo’n politieke alliantie toevertrouwen als je denkt dat ik een verwend nest ben?’ De woorden leken wel te echoën door de ruimte en ze hoorde haar hart bonken in haar borst. Toen haar vader afgelopen winter dit plan met haar had gedeeld, hadden ze er uren over geruzied. Hij wilde dat ze met een vreemde ging trouwen om zijn provincie onder controle te houden. Het idee alleen al maakte haar misselijk.

‘We proberen hier een órlog te voorkomen, Kaede,’ zei heer Raiden kil. ‘Ben je echt zo egoïstisch dat je ons koninkrijk een oorlog in stuurt, alleen maar omdat je je niet in het zuiden wilt settelen?’

‘Het gaat er niet om waar ik me zou willen “settelen” en dat weet je. En wie is er hier egoïstisch? Je wilt alleen maar dat ik met hem trouw omdat het jou goed uitkomt.’

Maire Morighan kwam abrupt overeind en kapte hun ruzie af. ‘Genoeg,’ zei ze. ‘Heer Raiden, wilt u alstublieft gaan zitten?’

‘Meesteres...’

‘Ga zitten,’ beval de Meesteres. Het gezicht van de kanselier was bijna paars van razernij. Toch ging hij zitten. De poten van de stoel schraapten weer over de vloer. ‘Heer Raiden, met alle respect, dit is geen beslissing die u kunt nemen.’

Voor een kort moment voelde Kaede zich triomfantelijk, maar toen zei haar vader: ‘Ze is mijn dochter. Ze is minderjarig. Ze gaat nergens heen zonder mijn toestemming.’

Kaede kookte van woede, maar voordat ze tegen hem in kon gaan, nam de Meesteres weer het woord. ‘Natuurlijk is dat waar, maar deze reis is net zo belangrijk, misschien zelfs wel belangrijker dan de plannen die u voor haar heeft. U moet haar aan ons overdragen. Ze heeft een andere verplichting die nu voorgaat.’

‘Heb ik hier dan niets over te zeggen?’ vroeg Kaede. Ze keek naar Maire Morighan, die zich leek te ergeren aan zowel haar als haar vader. ‘Meesteres, u merkt dat ik weinig zin heb om te doen wat mijn vader wil dat ik doe.’

Maar u geeft me ook geen keuze.’ Maire Morighan fronste, maar voordat ze iets kon zeggen, ging Kaede verder. ‘Ik studeer hier al zes jaar. Ik ben niet de beste student, maar ik lette wel altijd op. En het enige wat mij altijd logisch in de oren klonk, was dat elk individu het recht heeft om zelf over zijn of haar leven te beslissen. Op elk moment maken we keuzes. Waarom geeft u die mij nu niet?’

Kaede wist dat ze een risico nam door zo onbeschaamd tegen de Meesteres van de Academie te praten. Maar de woede die ze voelde tegenover haar vader verdreef elk spoortje schroom dat ze had om Maire Morighan te beledigen.

De Meesteres was niet verrast door Kaedes koppigheid. Die eigenschap weerhield Kaede ervan om de rituelen goed te doorlopen. Het overviel haar alleen dat Kaede een beroep deed op de leer van de Academie. Aan de andere kant van de tafel fluisterde zuster Yuna: ‘Ze heeft gelijk. Ze heeft het recht om haar eigen weg te bepalen.’

Maire Morighan keek naar Kaede, wier gezicht gevuld was met een wanhopige vastberadenheid. Uiteindelijk zei ze: ‘Goed dan. Je hebt tot het avondeten om je keuze te maken.’

HOOFDSTUK 4

Kaedes hele lichaam was gespannen toen ze de trappen af rende en de raadskamers achter zich liet. De onverwachte ontmoeting met haar vader had haar van haar stuk gebracht en die ervaring wilde ze van zich afschudden. Haar leraren zouden haar aanraden om naar de oefenzaal te gaan om daar rustig te zitten. Zij ging liever naar buiten om de frisse lucht in te ademen.

Ze nam de lege gang achter de keukens om de andere studenten die dienst hadden te ontwijken. De keukenkat die opgekruld in zijn mandje bij de achterdeur lag, rekte zich lui uit toen zij de deur van het slot haalde en naar buiten glipte. De bui was overgegaan in lichte motregen en ze liep voorzichtig over de gladde kinderkopjes van het pad. De zee voor haar was als een grijze strook, slechts enkele tinten donkerder dan de lucht. Het water bewoog in grote glooiende golven en ze hoorde ze breken in de branding beneden.

Aan het einde van de keukentuin liep ze een steile stenen trap af, richting het zand. Een rookpluim ontsnapte uit de werkplaats van de hovenier en kroop langs de rotswand erachter omhoog. Fin was thuis. Kaede twijfelde slechts een moment voordat ze de werkplaats binnenging. Ze klopte op de houten deur en nadat ze een nors antwoord had gekregen, duwde ze de deur open. De scharnieren kraakten.

De werkplaats was gevuld met een opeenstapeling van kratten en zandzakken, houtresten en gereedschap. Achterin brandde een lamp, waarvandaan Finn riep: ‘Wie is daar?’

‘Ik ben het,’ antwoordde Kaede. Ze manoeuvreerde zich door de ruimte richting het geluid van Fins stem.

Fin zat op een krukje aan haar werkbank een stuk tuingereedschap te repareren. Haar korte grijze haar krulde over haar oren en voorhoofd, waarop een zwarte veeg olie zat, alsof ze met vieze vingers haar haar uit haar gezicht had geveegd.

Normaal was haar huid gebruint door de zon, maar omdat de zon al in geen maanden meer te zien was, zag ze bleek. Toch was ze nog steeds zo energiek als altijd, ook al had ze afgelopen winter gevierd dat ze een halve eeuw oud was.

Ze keek naar Kaede met een vraag in haar bruine ogen. ‘Wat doe je hierbeneden? Je dienst bij mij begint pas morgen. Vandaag zit je bij Maesie, toch?’

Elke student op de Academie werkte diverse uren per dag in de keukens of de bibliotheek, maakte de oefenzaal schoon, of veegde de gangen. In Kaedes eerste jaar had ze een taak gekregen die paste bij de dochter van een kanselier: ze moest in de bibliotheek zitten en de namen noteren van alle studenten die kwamen en gingen. Het werk had haar zo onrustig gemaakt dat ze al snel was overgeplaatst naar Fin, de hovenier van de Academie. Daar mocht ze de pier vegen of de zandzakken vullen. Op rustige namiddagen nam Fin haar mee naar het Noorderstrand. Ze zette dan een doel neer en leerde Kaede hoe ze om moest gaan met de werpmessen die ze in een leren foedraal met vakjes bewaarde. Het was de erfenis van haar vorige leven bij de Koningsgarde.

Fin zag hoe Kaede nerveus heen en weer wiebelde en ze vroeg: ‘Wat is er gebeurd?’

Kaede ademde diep en trillend in. ‘Mijn vader is hier met de koning. Wanneer kwamen ze aan? Waar ligt hun schip?’ Ze had die ochtend geen schip in de haven gehoord of gezien. Het zou zeker voor ophef hebben

gezorgd, want de enige schepen die hier kwamen waren maanden van tevoren aangekondigd.

Fin legde het gereedschap neer en veegde de olie van haar vingers met een oude lap. ‘Ze kwamen gisteren aan, midden in de nacht. Het schip voer meteen terug naar Zeestad toen de koning van boord was gegaan. Ze wilden het geheimhouden.’ Maar er waren hier geen geheimen voor Fin. Zuster Nara had haar gewekt met een kaars in de hand en haar verzocht zich naar de haven te haasten. Fin keek naar Kaedes opgewonden uitdrukking en zei: ‘We moeten maar eens naar het Noorderstrand wandelen.’

‘Nu?’ zei Kaede verrast.

‘Nu is net zo goed als elk ander moment. Ik kan wel een pauze gebruiken.’ Fin kwam overeind van de kruk en reikte naar het foedraal op de plank aan de muur boven haar hoofd. Ze hing het hengsel over haar schouder. Haar gewrichten leken een beetje stijf van het stilzitten in de vochtige lucht. Toch bewoog ze in de afgemeten pas van de voormalige soldaat die ze was.

Kaede volgde Fin naar buiten, de mist in. ‘Wist je dat ze eraan kwamen?’ vroeg ze terwijl ze over het natte zand liepen.

Fin schudde haar hoofd. ‘Dat wist ik niet. Ze stuurden een koerier naar de Raad, nog geen uur voordat ze aankwamen. Heb je met ze gesproken?’

‘Ja. De Meesteres heeft me naar de raadskamers geroepen.’

‘Ah. Wat wilden ze?’

Kaede legde uit wat er was gebeurd en terwijl ze vertelde over de ruzie met haar vader, voelde ze zich weer boos worden. ‘Ik kan echt niet doen wat mijn vader van mij vraagt, echt niet,’ zei ze fel.

‘Ben je...’ Fin aarzelde en wierp een zijdelingse blik op Kaede, die een norse frons op haar gezicht had. ‘Ben je verliefd op iemand anders? Wil je daarom niet met deze man trouwen?’

Kaede barstte bijna in lachen uit. ‘Nee, ik ben niet verliefd op... iemand.’ Ze wist niet of ze ooit echt verliefd was geweest, al kon ze zich de golf aan emoties herinneren die ze had gehad bij haar eerste kus met Liya, een medeleerling, in de halvemaanvormige tuin.

Het was zo’n twee jaar geleden, op een zonnige namiddag. Eerst waren

ze onhandig en verlegen geweest, maar de sensatie die door haar heen was gevloeid had ze tot in haar zenuwuiteinden gevoeld. Ze had zich opgewonden gevoeld, vrij. Maar was ze toen verliefd geweest? Niet echt. Ze hadden beiden geen liefdesverdriet gehad toen hun kleine romance een paar maanden later voorbij was.

Kaede en Fin liepen om een rotspartij heen die vanuit de ijzeren funderingen van de Academie oprees, waarna ze het Noorderstrand bereikten, een cirkel van lichtbruin zand langs de zee. Zo'n honderd meter verderop sloegen de golven tegen de verzonken rotsen die samen een golfbreker vormden. Kaede was hier vaak naartoe gekomen met haar medestudenten om in de beschutte baai te zwemmen wanneer het warm was. Fin legde het foedraal in het zand en maakte die open. 'Met wie moet je trouwen van je vader?'

Kaede ijsbeerde heen en weer, haar voetafdrukken lieten een lang spoor achter in het zand. 'Een van de heren uit het zuiden. Iemand genaamd heer Win.'

'Is het een politiek huwelijk?'

'Ja.'

'Je oudere broer sloot een politiek huwelijk, nietwaar?' Fin opende het leren foedraal: erin lagen zo'n twaalf messen. De kleinste was een dolk met ingelegde juwelen, die paste in een enkelholster. De grootste ervan kon je beter omschrijven als een klein zwaard.

'Kaihan? Ja. Hij is getrouwd met het nichtje van de koning.'

'En hoe gaat het met dat huwelijk?' Fin kwam overeind en droeg een vierkant doelpak naar de voet van de klif die de baai beschutte. Ze had jaren geleden een aantal haken in de rots geslagen en gaatjes in het doel gemaakt zodat ze het kon ophangen.

'Geen idee. Ik heb niets vreemds gehoord.' Kaede stopte met ijsberen en ging op haar hurken bij de messen zitten. Ze stond op het punt om haar favoriete werpmes te pakken, een rechte stalen dolk met een heft van zwart leer, maar Fin boog voorover en wees naar een andere.

'Waarom probeer je deze niet vandaag?' suggereerde Fin.

Kaede keek verrast op. ‘Waarom?’

Fin haalde haar schouders op en stapte opzij. ‘Ik denk dat het tijd is voor wat anders.’

En dus pakte Kaede de dolk die Fin had aangewezen. Het lemmet was net iets korter dan haar onderarm. Hij was gemaakt van een donkerder metaal dan de andere messen, maar toch eenvoudig en erg scherp geslepen. Haar vingers gleden over het oneffen materiaal van het heft en het paste aangenaam in haar hand.

Ze kwam overeind, telde twintig passen vanaf het doel en verschoof het heft in haar hand, zodat het lemmet naar achteren wees, naar de zee. Toen wierp ze hem, strekte haar arm richting het doel. Deze dolk vloog anders dan degenen waaraan ze gewend was. Hij was zwaarder en ze had haar techniek niet aan het gewicht aangepast. Het mes raakte een hoek van het doel en plofte in het zand.

Fin pakte het mes op en vroeg. ‘Denk je dat Kaihan bezwaar had tegen zijn huwelijk?’

‘Volgens mij niet. Zijn vrouw... we kenden haar al sinds onze kindertijd. Maar zelfs al zou hij bezwaar hebben gehad, het had toch niets uitgemaakt. Mijn vader accepteert geen nee.’

Fin overhandigde haar de dolk. ‘Opnieuw. De vlucht van het mes was net te onstabiel. Focus op het middelpunt van je lichaam wanneer je het gooit.’

Kaede krulde haar vingers weer om het handvat. Deze keer voelde ze hoe haar buikspieren betrokken waren bij de beweging van haar arm. Toen het mes haar hand verliet, reikten haar vingers er nog naar en deze keer raakte ze het middelpunt van het doel.

‘Mooi. Je ziet dat het niet veel verschilt van de andere messen.’

Kaede zuchtte. ‘Ik kan niet met deze heer Win trouwen.’

‘Waarom niet?’ Fins uitdrukking was vriendelijk en nieuwsgierig.

Kaede trok een gezicht. ‘Fin, ik zou met geen enkele man kunnen trouwen, dat weet je.’

Fin gaf haar het mes weer aan. ‘Kaede, je moet je realiseren dat de

kans op een politiek huwelijk met een vrouw... nou, klein is. Het is eerder gebeurd, maar je weet hoe zeldzaam dat is.'

Kaede werd rood. 'Ik wil geen enkel politiek huwelijk. Met niemand.'

'Dat is zowel je geboorterecht als je last.' Fin stapte uit de weg. 'Probeer het nog eens.'

De dolk kletterde tegen de klif, enkele centimeters van het doel af.

'Heb je er al met je moeder over gesproken?'

Kaede trok een grimas. 'Ja. Ze zei dat ik open moest staan voor de mogelijkheid dat ik van een man zou kunnen houden. Dat ik te bekrompen dacht.' Ze stopte haar haar achter haar oren toen de wind aanzwol en met zijn zoute, natte adem langs haar gezicht waaide. 'Daarnaast zei ze dat veel getrouwde vrouwen ook minnaars hebben, en soms sterven hun echtgenoten erg jong, vooral in oorlogstijd. Niet te geloven.'

'Nou, je moeder is de vrouw van een politicus,' zei Fin met een glimlach op haar gezicht.

'Ja, maar ik wil niet de vrouw van een politicus zijn.'

'Wat zou je dan willen doen?'

Kaede woog het mes in haar hand, voelde het gewicht. Het was gemaakt van ijzer, besefte ze. Massief ijzer. 'Dat weet ik niet,' zei ze langzaam. 'Ik wil zelf ook geen politicus zijn. Trouwen met deze man is gewoon een manier om mijn positie te bepalen aan het hof. Het smeedt een alliantie en er wordt van me verwacht dat ik die verbintenis sterk houd. Binnen een jaar zou ik zwanger moeten zijn. Ik wil dat niet. Ik wil wat anders met mijn leven. Ik ben niet zoals Kaihan, die gewoon een gezin wil stichten en in Cathair wil blijven. Ik wil wat van de wereld zien.'

'Dat kun je als je met Taisin meegaat naar de Elfenkoningin.'

Kaede had nooit verwacht dat het mogelijk zou zijn om Taninli te kunnen zien, de stad van de Elfenkoningin. Ze dacht dat het een legende was. Een aangename spanning schoot door haar heen nu ze eraan dacht. Hoe zou het zijn om voet te zetten in die straten? Die waren volgens de verhalen bestraat met diamanten. Alleen knaagde er iets aan haar. 'Fin, ik snap iets niet. Ja, het hele idee van deze reis is... fantastisch. Ik kan op

zijn minst dit gearrangeerde huwelijk een tijdje van me afhouden. Maar het visioen van Taisin...' Haar stem stierf weg. Ze kon er haar vinger niet op leggen wat haar nou precies dwarszat. 'Ik denk dat ze iets verbergt,' zei Kaede uiteindelijk. 'Ik heb geen enkel talent als wijze, maar Taisin zei dat ik belangrijk was. Waarom? Ik snap er niets van. Maar visioenen... Ik denk niet dat je eraan kan ontkomen. Ik weet niet eens of ik wel een keuze heb.'

Fin bestudeerde haar student, met haar serieuze gezichtsuitdrukking en verwaaide haar. Het viel haar op hoe Kaedes vingers het handvat van de ijzeren dolk koesterden, alsof het wapen altijd al van haar was geweest. Na een lange stilte zei Fin: 'De leraren hier weten veel meer over visioenen en lotsbestemmingen dan ik. Maar wat ik wel weet, is dat je op elk moment in je leven een keuze hebt. Elke keuze leidt tot een volgende, en nog een, en nog een daarna. Je kunt alleen maar een beslissing nemen op basis van wat je nu weet.'

Kaede lachte. 'Dat is bijna exact wat ik tegen Maire Morighan heb gezegd. Maar wat als ik niet genoeg weet?'

'Wanneer je een beslissing neemt, gaat het er niet om dat je elke mogelijke uitkomst al weet. Het gaat erom dat je weet wat je wilt en dat je een pad kiest dat je in die richting brengt.'

Kaede bracht het mes van haar rechterhand naar haar linkerhand en weer terug. 'Ik denk dat ik dan weet wat ik wil.' Ze stak het lemmet in de lucht: het mes was zwaar, betrouwbaar. Ze voelde elke spier in haar arm toen ze het wierp. De dolk raakte het uiterste eind van het doel en bleef daar steken, licht trillend. Ze zuchtte en strekte haar vingers. 'In elk geval, ik weet wat ik niet wil. En ik zal dat huwelijk zo lang uitstellen als ik kan.'

Fin legde haar hand op Kaedes schouder en kneep er zachtjes in. Ze ging naar het doel om de dolk te pakken en bracht die naar Kaede. 'Hij is voor jou,' zei Fin. 'Hij is gesmeed uit één stuk ijzer. Ik heb hem al sinds ik mijn moeders huis verliet: hij was daarvoor van mijn vader. Nu is hij van jou.'

'Ik kan je vaders dolk niet aannemen,' sputterde Kaede tegen terwijl ze het mes terug probeerde te geven aan Fin.

‘Dat kun je wel. Deze dolk is het machtigste ding dat ik ooit gehad heb.’ Aarzelend nam Kaede de dolk weer aan. ‘Als je meegaat op deze reis, dan zul je waarschijnlijk de Xi ontmoeten. Ze houden niet van ijzer. De meeste wapens zijn tegenwoordig van staal gemaakt, maar deze is volledig van ijzer. Hij gaat al vele generaties mee. Je moet hem bij je dragen.’

‘Ik dacht dat het gewoon een verzinsel was dat de Xi niet van ijzer hielden. Is het echt waar?’

‘Als het slechts een sterk verhaal was, dan was de Academie niet op ijzer gebouwd. Besef je wel hoeveel moeite, hoeveel magie het wel niet heeft gekost om deze plek te laten verrijzen?’

Kaede keek naar de ijzeren fundering van de Academie, verzonken op de top van de rotsachtige klif. Boven het donkergrijze ijzer vormden stenen muren de noordelijke toren.

‘Geen enkele Xi zal ooit een voet op dit eiland zetten,’ zei Fin. ‘Dat is voor mij bewijs genoeg.’

‘Heb je de Xi ooit gezien?’

Fin knikte. ‘Toen ik onderdeel was van de Koningsgarde in het noorden. Ik was jong. De Xi kwamen op een middag uit het Grote Woud toen we een van de dorpjes in de heuvels beschermden. Ze bekeken ons,’ zei Fin waarschuwend. ‘Blijf altijd op je hoede, Kaede. Ze zijn niet zoals jij en ik. Houd dat in gedachten.’

Haar woorden deden Kaede denken aan iets wat de koning gezegd had. ‘Heb jij ook gehoord dat er de afgelopen maanden vreemde wezens uit het Woud komen? De koning had het erover, maar Maire Morighan legde het me niet uit. Zijn dat de Xi?’

Fin fronste. ‘Ik weet van niets. Hebben je leraren er iets over gezegd?’

Kaede schudde haar hoofd.

‘Wat ik weet, is alleen van horen zeggen,’ zei Fin. ‘Er zijn vreemde lichamen gevonden in de dorpjes in de buurt van het Woud. Sommigen zeggen dat het de lichamen van monsters zijn. Het enige wat ik weet, is dat de Xi niet op monsters lijken en dat ze daarom zo gevaarlijk zijn. Als je het Woud ingaat, dan zal dat geen makkelijke reis zijn. Je moet die dolk altijd